

B JENNIFER LYNN BARNES

Vertaald door Elise Kuip

Lieve lezer,

Afgelopen tijd is gebleken dat niet alleen Linda en ik helemaal verslingerd zijn aan *Het Hawthorne-mysterie*, maar jullie lezers net zo goed. Het boek is een van onze bestverkochte YA-titels van dit jaar geworden en we hopen natuurlijk dat, nu deel twee verschijnt, er nog meer lezers met het Hawthorne-virus besmet zullen worden – want het wordt alleen maar beter.

Het eerste deel viel voornamelijk op door de vele ingewikkelde raadsels waar Avery en de kleinzoons druk mee waren. In dit deel worden de raadsels naar een nieuw level getild: die stamboom die op het schutblad van *De erfenis* staat blijkt toch niet helemaal te kloppen... Avery raakt steeds dieper verward in de bizarre familiegeschiedenis van de Hawthornes. Het boek zit weer zo goed in elkaar dat je de hele rit op het puntje van je leesstoel zult zitten. Ik zou als ik jullie was alvast een weekendje vrij houden voordat je hierin gaat beginnen.

Tot slot heb ik nog geweldig nieuws: *Het Hawthorne-mysterie* is toch geen duologie... Jennifer Lynn Barnes heeft een derde boek aangekondigd, dus als je dit uit hebt dan is er nog zicht op meer!

#Spreadthebooklove

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgeefdirecteur Blossom Books

‘VERTEL NOG EENS OVER JULLIE EERSTE SCHAAKPARTIJ IN HET PARK.’

Het kaarslicht dat Jamesons gezicht bescheen was zwak, maar toch zag ik zijn donkergroene ogen schitteren.

Niets – of niemand – liet Jamesons hart zo snel kloppen als een mysterie.

‘Dat was kort na mijn moeders begrafenis,’ antwoordde ik. ‘Een paar dagen later, hooguit een week.’

We stonden met z’n tweeën in de tunnels onder Hawthorne House, waar niemand ons kon horen. Minder dan een maand geleden was ik de gigantische Texaanse villa voor het eerst binnengestapt en pas een week terug hadden we antwoord gevonden op de vraag waarom ik daarheen was gebracht.

Als dat antwoord tenminste klopte.

‘Mijn moeder en ik wandelden vaak in het park.’ Ik sloot mijn ogen om me te kunnen concentreren op de feiten in plaats van op de gretigheid waarmee Jameson aan mijn lippen hing. ‘Dat noemde ze het “Doelloos wandelen”-spel.’ Ik zette me schrap voor de herinnering en opende mijn ogen. ‘Een paar dagen na haar begrafenis ging ik voor het eerst zonder haar naar het park. In de buurt van de vijver had zich een menigte

verzameld. Op de stoep naast de vijver lag een man. Hij had zijn ogen dicht en lag onder een stel sjofele dekens.’

‘Een dakloze.’ Jameson had dit verhaal al eerder gehoord, maar zijn laserstraalachtige concentratie haperde geen moment.

‘Ze dachten dat hij dood was – of bewusteloos van de drank. Toen ging hij rechtop zitten. Een politieagent baande zich door de menigte een weg naar hem toe.’

‘Maar jij was hem voor,’ ging Jameson in mijn plaats verder. Hij keek me recht aan en zijn mondhoeken stonden iets omhoog. ‘En vroeg de man of hij met je wilde schaken.’

Ik had niet verwacht dat Harry op mijn aanbod zou ingaan, laat staan dat hij zou winnen.

‘Daarna speelden we elke week,’ zei ik. ‘Soms twee keer, soms drie. Het enige wat hij me ooit over zichzelf heeft verteld is zijn naam.’

Hij heette niet echt Harry. Hij loog. En daarom stond ik hier met Jameson Hawthorne in deze tunnel. Daarom keek hij ondertussen naar me alsof ik een mysterie was, een puzzel die hij – alleen hij – kon oplossen.

Het kon geen toeval zijn dat miljardair Tobias Hawthorne al zijn geld had nagelaten aan een vreemde die zijn ‘dode’ zoon kende.

‘Weet je zeker dat het Toby was?’ vroeg Jameson. De lucht in de tunnel leek elektrisch geladen.

Dat was momenteel zo ongeveer het enige waar ik nog zeker van was. Nog maar drie weken geleden was ik een gewoon meisje geweest dat haar hoofd boven water probeerde te houden en niets liever wilde dan de middelbare school overleven, een beurs krijgen en ontsnappen. Maar toen had ik plotseling te horen gekregen dat een van de rijkste mannen van het land was overleden en dat ik in zijn testament bleek te staan. Tobias Hawthorne had me miljarden geschonken, bijna zijn gehele fortuin – en ik had geen idee waarom. Jameson en ik waren twee weken lang bezig

geweest met het oplossen van de puzzels en hints die de oude man had achtergelaten. *Waarom ik?* Vanwege mijn naam. Vanwege de dag waarop ik was geboren. Vanwege het feit dat Tobias Hawthorne al zijn geld had ingezet op de minieme kans dat ik zijn versplinterde familie op de een of andere manier weer zou kunnen herenigen.

Dat was in elk geval de conclusie die we uit zijn laatste spel hadden getrokken.

‘Heel zeker,’ zei ik vinnig. ‘Toby leeft nog. En als je grootvader dat wist – wat inderdaad bijna onmogelijk is – kunnen we ervan uitgaan dat hij me heeft uitgekozen omdat ik Toby kende of dat hij ooit heeft besloten dat hij ons bij elkaar wilde brengen.’

Als ik iets had geleerd over de overleden miljardair Tobias Hawthorne, dan was het dat hij in staat was om vrijwel alles naar zijn hand te zetten, om vrijwel iedereen te manipuleren. Hij was dol op puzzels, raadsels en spelletjes.

Net als Jameson.

‘Wat als die dag in het park niet je eerste ontmoeting met mijn oom was?’ Toen Jameson een stap naar me toe zette straalde hij iets kwaadaardigs uit. ‘Denk eens na, Erfgename. Je zei dat je mijn grootvader maar één keer hebt ontmoet, op je zesde, in de *diner* waar je moeder werkte als serveerster. Waar hij je volledige naam hoorde.’

Als je de letters van Avery Kylie Grambs door elkaar husselde, kreeg je *A very risky gamble*, een zeer riskante gok. Het soort naam dat een man als Tobias Hawthorne zou hebben onthouden.

‘Dat klopt,’ zei ik. Jameson stond nu dicht bij me. Te dichtbij. De Hawthorne-jongens hadden stuk voor stuk een ongelooflijke aantrekkingskracht. Waren stuk voor stuk buitenaards. Ieder van hen had een bepaald effect op mensen en Jameson wist als geen ander hoe hij dat effect moest gebruiken om te krijgen wat hij wilde. *Hij wil iets van me.*

‘Waarom zat mijn grootvader, een miljardair uit Texas met ontelbare

privékoks tot zijn beschikking, te eten in een piepkleine diner in een volkomen onbekend stadje in Connecticut?

Mijn hersenen maakten overuren. ‘Denk je dat hij iets zoekt?’

Jameson glimlachte sluw. ‘Of iemand. Wat als mijn opa op zoek was naar Toby en in plaats daarvan jóú vond?’

Hij sprak het woord ‘jou’ uit alsof ik belangrijk was. Alsof ik ertoe deed. Maar dit was niet de eerste keer dat Jameson en ik zo tegenover elkaar stonden. ‘En dat de rest slechts afleiding is?’ vroeg ik terwijl ik mijn blik afwendde. ‘Mijn naam. Het feit dat Emily is overleden op mijn verjaardag. De puzzel die je grootvader voor ons heeft achtergelaten... Was dat allemaal een leugen?’

Jameson reageerde niet op Emily’s naam. Als een mysterie hem in zijn greep had kon niets hem afleiden – zelfs zij niet. ‘Een leugen,’ herhaalde Jameson, ‘of misleiding.’

Toen hij een hand uitstak en een haarlok uit mijn gezicht wilde strijken stond mijn hele lichaam plotseling op scherp. Ik deinsde achteruit. ‘Kijk niet zo,’ zei ik streng.

‘Hoe kijk ik dan?’ antwoordde hij.

Ik sloeg mijn armen over elkaar en keek hem strak aan. ‘Als jij iets wilt, gooi je je charmes in de strijd.’

‘Au, Erfgename, dat doet pijn.’ Jamesons zelfingenomen lachje stond hem veel te goed. ‘Ik wil alleen maar dat je even in je geheugen graaft. Mijn grootvader dacht in vier dimensies. Mogelijk had hij meer dan een reden om voor jou te kiezen. Hij zei altijd: “Waarom zou je twee vliegen in één klap slaan als het er ook twaalf kunnen zijn?”’

De toon van zijn stem en de manier waarop hij nog steeds naar me keek maakten het makkelijk om daarin mee te gaan. Om mee te gaan in de mogelijkheden. In het mysterie. In hém.

Maar het was niets voor mij om twee keer dezelfde fout te maken. ‘Misschien vergis je je.’ Ik draaide me van hem af. ‘Wat als je grootvader

niet wist dat Toby nog leefde? Wat als Toby beseftte dat hij me in de gaten hield? Dat hij overwoog mij zijn hele fortuin na te laten?’

Harry, zoals ik Toby kende, was een fantastische schaakspeler. Misschien was die dag in het park geen toeval geweest. Misschien had hij me bewust opgezocht.

‘We missen iets,’ zei Jameson. Hij kwam dicht achter me staan. ‘Of misschien,’ mompelde hij tegen mijn achterhoofd, ‘hou jij iets achter.’

Ergens had hij gelijk. Het was niets voor mij om al mijn kaarten op tafel te leggen – en Jameson Hawthorne probeerde niet eens te doen alsóf hij te vertrouwen was.

‘Ik zie het zoals het is, Erfgename.’ Zijn scheve glimlachje was bijna hoorbaar. ‘Als je het zo wilt spelen, waarom maken we het dan niet wat interessanter?’

Ik draaide me om en keek hem aan. Nu ik oog in oog met Jameson stond, was het lastig om niet te bedenken dat als hij een meisje kuste, zijn kus niet voorzichtig was. Niet teder. Niet écht, hielp ik mezelf herinneren. Voor hem was ik onderdeel van de puzzel geweest, een hulpmiddel. Dat was ik nog steeds.

‘Niet alles is een spelletje,’ zei ik.

‘Misschien is dat het probleem,’ antwoordde Jameson. Zijn ogen schitterden. ‘Misschien verspillen we daarom al dagen onze tijd in deze tunnels met het oprakelen van deze herinneringen. Omdat dit geen spel is. Nog niet. Een spel heeft regels. Een spel heeft een winnaar. Erfgename, misschien hebben wij allebei wat extra motivatie nodig om het mysterie van Toby Hawthorne op te lossen.’

‘Wat voor motivatie?’ Ik kneep mijn ogen tot spleetjes en keek hem aan.

‘Wat als we er eens een soort weddenschap van maken?’ Jameson trok een wenkbrauw op. ‘Als ik dit als eerste oplos, moet je me mijn inschattingsfoutje na het vinden van de aanwijzing in het Zwartwoud vergeven.’

In het Zwartwoud waren we erachter gekomen dat zijn dode ex-

vriendin op mijn verjaardag was gestorven. Daar was voor het eerst duidelijk geworden dat Tobias Hawthorne me niet had uitgekozen omdat ik bijzonder was. Hij had me uitgekozen vanwege de impact van mijn geboortedatum op zijn kleinzoons.

Direct daarna had Jameson me laten vallen als een baksteen.

‘En als ik win,’ antwoordde ik terwijl ik in zijn groene ogen keek, ‘moet je vergeten dat we hebben gezoend – en mag je je charmes nooit meer gebruiken om me over te halen dat nog eens te doen.’

Ik vertrouwde hem niet, maar als het om hem ging vertrouwde ik mezélf ook niet.

‘Goed dan, Erfgename.’ Jameson zette een stap naar voren. Nu hij naast me stond bracht hij zijn lippen naar mijn oor en fluisterde: ‘Laat het spel beginnen.’